

Попис у Босни и Херцеговини донеће, по свему судећи, нетачне демографске податке о броју становника и етничком саставу државе, али је његово одржавање хируршки прецизно открило политичко, културно и психолошко стање народа и ентитета у БиХ. На сцену је испливала одређена идентитетска конфузија која постоји међу муслиманским становништвом, али у много већој мери спремност бошњачког корпуса (како „елита“, тако и „обичног народа“) на кршење свих правних и моралних норми зарад остварења главног циља – потпуне бошњачке превласти и доминације у БиХ. С друге стране, српски корпус је показао већ традиционалну површност и немар, као и озбиљне симптоме националне апатије и дефетизма

У политички стабилним земљама попис становништва користи се, пре свега, у административне и економске сврхе. Међутим, земље западног Балкана, а нарочито БиХ, то никада нису биле, тако да је основна функција недавно одржаног пописа политичка прерасподела моћи између три народа и два ентитета у Босни и Херцеговини.

Годинама је међу ентитетима тињао тихи рат у вези са пописом становништва, који је Сарајево упорно одлагало, уз лицемерно образложење да би попис „легализовао“ геноцид и етничко чишћење над Бошњацима. На крају су одлучили да се попис ипак одржи, а етничко чишћење легализује, али само оно над Србима у Федерацији БиХ.

Прво што је широј јавности привукло пажњу јесте шизофрена и трагикомична кампања разних бошњачких организација са циљем да се сви муслимани на попису изјасне као Бошњаци, а нипошто као „Босанци“ или „Муслимани“. [1] Неки су се згражавали над политичком злоупотребом деце и примитивношћу кампање, другима је све било комично, док су остали показивали незаинтересованост по принципу „ми знамо шта смо, за њих ме баш брига“. Тек искуснији познаваоци политике Сарајева могли су претпоставити да се бошњачке акције у вези са пописом неће завршити само са дегутантним рекламним спотовима или „едукативним трибинама“ на којима је људима објашњавано како треба да се изјасне, већ да ће Сарајево предузети много радикалније и подмуклије мере.

Први конкретан проблем који су имали (потенцијално национално изјашњавање муслимана као „Босанац и Херцеговац“ или „Муслиман“) одлучили су да отклоне самом структуром пописног листића, на којем су унапред „понуђена“ искључиво три одговора – Бошњак, Србин или Хрват, а једино уколико неко баш није желео да заокружи ништа од понуђеног, могао је произвољно да упише националност у квадратиће изнад. Овај спин је глатко прошао, а медији су чак – што свесно, што из глупости и површности – објавили како је на крају усвојен „отворен модел“ пописивања.

Занимљиво је да су све „грађанске“ странке, НВО и западни амбасадори који се толико боре против етничког дељења грађана БиХ и против фаворизовања само три етничитета (случај дискриминације Рома и Јевреја „Сејдић-Финци“) сада подржали крајње дискриминаторски и за мањине понижавајући попис на којем се три етничке заједнице унапред издвајају и уздижу на пиједестал. То само показује да им је до „равноправности“ и „мултикултуралности“ стало колико и до лањског снега, и да се заправо боре за исту ствар за коју и Мустафа Церић и Бакир Изетбеговић – унитарну муслиманску Босну – само су им методе другачије.

Следећи потез, и даље у границама закона, било је масовно организовано довођење Бошњака из дијаспоре на попис. Многи из Српске и Србије на ово ће рећи „ко је нама крив што ми нисмо довели дијаспору“ и углавном ће бити у праву. Међутим, легалне радње Бошњака поводом пописа ту се углавном завршавају. Наиме, након што су отклонили опасност од појаве „Босанаца“, довели људе из иностранства и обезбедили бошњачке пописиваче за Републику Српску (састав пописивача у општинама морао је осликавати етнички састав општине по попису из 1991) – започета је брутална двонедељна крађа, муљање и варање, где је било свега, а најмање објективног пописивања домаћинства.

Пописивање особа из иностранства у одсуству, које је по правилнику строго забрањено, био је почетни вид махинације и убрзо је прерастао у масовно пописивање непостојећих особа. Обученост за варање и фалсификовање била је подједнако присутна и код пописивача и код пописиваних. На пример, у једној бошњачкој кући у Котор Варошу пописано је 20 особа које нису биле присутне, а један Бошњак из исте општине пријавио је да има 27 деце. Као доказ „постојања“ пописаних особа, често су коришћене старе неважеће личне карте. У Агенцији за статистику БиХ признали су ове неправилности, као и да су бројна домаћинства пријавила од 20 до 30 чланова

[\[2\]](#)

. Међутим, све случајеве масовног пописивања непостојећих чланова домаћинства пријавили су српски пописивачи, док бошњачки, неким чудом, нису имали никакве

замерке, нити сличне проблеме. Додуше, зато су грађани, углавном српске националности, имали замерке на њих. Многа домаћинства остала су непописана јер су их пописивачи једноставно заобишли.

Невладина организација „Попис монитор“, која је надгледала попис, добила је више од 850 жалби на понашање пописивача у 45 општина, од којих су се многе односиле не недолазак пописивача, али и на незаконито понашање приликом питања о националној припадности – од наговарања и сугерисања како да се изјасне до одбијања да упишу одговор који је пописивана особа дала или намерног уписивања погрешног одговора. Процењује се да је око 20% попуњених пописница неисправно и некредибилно. Као што се могло претпоставити, највеће махинације десиле су се у Сребреници, у којој су одређена домаћинства пријављивала десет пута више чланова од стварног броја, тако да је, на крају, пописано дупло више грађана него што у овој општини стварно живи само како би број Бошњака надмашио број Срба. [\[3\]](#)

Последица свега јесу нетачни демографски подаци, по којима Бошњаци чине 54% становништва БиХ (иако их заправо има око 48%), док им је у Републици Српској број више него дуплиран (уместо реалних 7-8% Бошњака у РС прелиминарни резултати пописа показују 17%).

А шта су радили Срби пре и током пописа? Ништа од наведеног. Не само да није било копирања бошњачких механизма намештања него чак није било воље и снаге да се обезбеди објективан и поштен попис, са равноправним третманом за Србе, односно да се спречи лакрдија која се на крају десила. Након свега, скоро да и нема дизања гласа и побуне у јавности због намештања, као да су сви већ навикли на неправду, поразе и понижења.

Једини коментари како политичара из Републике Српске, тако и обичних грађана гласе: „Ето, видите ко је сад жртва геноцида; колико има Срба у Федерацији, а колико Бошњака у Српској?“ Дакле, уместо да се боримо за фер и коректан третман, ми сав напор и труд улажемо да докажемо „Међународној заједници“ (читај Западу) да смо и ми жртве и да ствари нису црно бело како им сервирају Сарајево и Загреб. Том истом Западу који нас је у Хагу осудио на 1100 година, а Бошњаке и Хрвате на 0 година за злочине над Србима; истом Западу који годинама расистички бојкотује комеморацију за 3267 Срба убијених у Подрињу од 1992-1995. за чије страдање још нико није осуђен; који игнорише почињене злочине у Скланама, Кравицама, Броду, Мркоњић граду, 10.000 Срба убијених и несталих у Сарајеву и многе друге злочине широм БиХ. Западу који је у доброј мери учествовао у тим злочинима, што војном, што медијском логистиком. Западу

који данас свесно подржава крађу на попису – Директор канцеларије за статистику Европске Комисије Питер Еверерс, који је надгледао попис изјавио је да је „осим мањих инцидената, све протекло глатко и у складу са међународним препорукама“ [4] ! Јасно је да се мит о „злим Србима и добрим Бошњацима“, којим се до данас води политика Сарајева, Вашингтона и Брисела, никада није темељио на чињеницама, већ управо на њиховом игнорисању и фалсификовању, и да су тога у суштини свесни и једни и други.

Зато је више него очигледна бесмисленост ове дефетистичке стратегије, која се мири и прихвата нову неправду над српским народом да би раскринкала стару. Колико год ми махали бројкама које доказују етничко чишћење Срба у Федерацији, овај фалсификовани попис Сарајево ће искористити за даље притиске на Републику Српску и захтеве у правцу рушења Дејтона и унитаризације БиХ. Када је у Македонији 2011. дошло до првих инцидената и неслагања током пописа становништва због албанских покушаја да вештачки увећају своју бројност у земљи, попис је моментално прекинут и званично поништен. Зато је једини прави одговор Срба на овај лажан попис гласан отпор, непризнавање резултата и захтев за поништавање пописа.

---

[1] <http://www.youtube.com/watch?v=dYaneeixqbs>

<http://www.youtube.com/watch?v=QkQ8ilj62lo>

<http://www.youtube.com/watch?v=fvLerWWI4js>

[2] <http://radiosarajevo.ba/novost/127397/nepravilnosti-na-popisu->

[domacinstva-prijavljuju-20-do-30-clanova](http://radiosarajevo.ba/novost/127397/nepravilnosti-na-popisu-domacinstva-prijavljuju-20-do-30-clanova)

[3] <http://www.mondo.rs/a626454/Info/Ex-Yu/U-Srebrenici-popisano->

[duplo-vise-od-stvarnog-broja.html](#)

[4] <http://www.dw.de/i-nakon-popisa-popis/a-17163045>